

ARCHEOLOGICKÝ ÚSTAV ČESKOSLOVENSKÉ AKADEMIE VĚD
V BRNĚ

PŘEHLED VÝZKUMŮ 1971

BRNO 1972

OJEDINĚLÝ NÁLEZ Z KOVÁLOVIC (okr. Prostějov)

JINDRA NEKVASIL, AŮ ČSAV Brno

Severozápadně od Koválovic se zdvihná příkře návrší s kótou 276,9 m. Je to ostrožna nad soutokem dvou potoků, Tištnského a Pačlavského, převyšující okolí o 40 m. Ostrožna pokračuje k západu a severu jako břehy nad zmíněnými potoky a mezi nimi, k severozápadu přechází do zvýšeného a zvlněného terénu. Na vrcholu ostrožny našel Ing. Jaroslav Poláček bronzovou jehlici a při prohlídce terénu pracovníky AŮ v Brně zde bylo sesbíráno několik drobných střepů. Jehlice i střepy se zdají být ze stejného období, střední doby bronzové a lokalita se nalézá v prostoru severomoravské větve lužické kultury. Vzhledem k poloze naleziště vysoko nad vodním tokem nezdá se být pravděpodobné, že by tu mohlo být sídliště.

Einzelfund aus Koválovice (Bez. Prostějov). Auf dem Gipfel der Sporenlage oberhalb von Koválovice hat man eine Bronzenadel und kleine Scherben gefunden. Den Fundort kann man in die mittlere Bronzezeit und in den Umkreis des nordmährischen Zweiges der Lausitzer Kultur einreihen.

DALŠÍ SBĚRY Z LUŽICKÉHO SÍDLIŠTĚ U SUDIC (okr. Blansko)

JINDRA NEKVASIL, AŮ ČSAV Brno

Sídliště lužické kultury, které se rozkládá u Sudic v trati Panina louka, bylo objeveno při provádění zemních prací v roce 1970.¹ Na jaře 1971 byl zahrnut průkop pro vodovod a pan Tomáš Boháček ze Sudic sesbíral na povrchu rozhrnuté zeminy dalších 19 střepů a koňský zub. Uvádí, že nálezy pocházejí většinou ze severní části průkopu. Několik typických střepů potvrzuje datování sídliště do staršího lužického období; dva střepy však nesou typické známky, kterými je možné je přisoudit do středního (slezského) období lužické kultury a konečně střep ze zásobnicovité nádoby, svým profilem i výzdobou, může být zařazen pravděpodobně až na počátek halštatského (platnického) období. Takto je, oproti původnímu zjištění, doložena delší doba trvání sídliště.

Poznámka:

¹ Z. Smrž, Sídliště lužické kultury u Sudic, Přehled výzkumů 1970, Brno 1971, 25.

Weitere Lesefunde von der Lausitzer Siedlung bei Sudice (Bez. Blansko). Durch neue Funde aus der Siedlung in der Flur „Panina louka“¹ wird nicht nur die Datierung der Lokalität in den älteren Lausitzer Zeitabschnitt bestätigt, sondern auch in den mittleren (Schlesischen) Zeitabschnitt und vielleicht in den Beginn des hallstattzeitlichen Abschnittes der Lausitzer Kultur verlängert.

ZJIŠŤOVACÍ SONDÁŽ NA TEPENCI (katastr Jívová) PRAVĚKÁ ČÁST (okr. Olomouc)

VÍT DOHNAL, Vlastivědný ústav, Olomouc

(Tab. 57–61)

Při záchranném výzkumu VŮ v Olomouci na středověkém hradisku Tepenec získal V. Burian v roce 1970 na jihozápadním okraji opevněného areálu pravěký střepový materiál.¹ Nálezy, k jejichž determinaci byl podepsaný přizván, bylo možno podle několika typických kusů určit jako doklad osídlení lokality lidem kultury lužických popelnicových polí v pozdní době bronzové. Mimořádně exponovaná poloha naleziště nad hlubokým údolím s potokem zároveň přiváděla na myšlenku, že by mohlo jít o opevněné sídliště, které by v tomto archeologicky dosud málo známém kopcovitém kraji tvořilo spojovací článek mezi severomoravským úvalem, jehož husté osídlení v této době je známé, a stejně intenzívně osídleným Opavskem a Krnovskem.² Tomuto předpokladu nasvědčovalo umístění lokality v terénu i protáhlý tvar kopce se dvěma dominujícími vrcholy na protilehlých koncích jeho podélné osy, které upomíná na některá soudobá hradiska na Moravě.³ Při této úvaze

vycházel referent zároveň z dosud opomíjené skutečnosti, že val, který obepíná vrchol kopce a na jihovýchodní straně směřuje ke středověkému hradu, se k němu nepřipíná, jak by se dalo očekávat v případě, že by šlo o středověký val, ale naopak mezi nárožím severovýchodní bašty a valem je vyhloubena široká prohlubeň hluboká asi 2 m (měřeno od koruny valu), oddělující středověký objekt od valu. Podle toho je možno předpokládat, že val a jádro středověkého hradu nejsou stejného původu, ale že val, který zde už existoval, bylo třeba při stavbě středověké pevnosti právě na tomto místě uvedenou prohlubni přerušit, aby se zabránilo přístupu ke zmíněné baště, která z hlediska obrany hradu měla nepochybně klíčový význam.

Na základě těchto pozorování vyslovil referent v souvislosti s datováním zmíněných nálezů názor, že na lokalitě lze předpokládat hrazenou osadu lidu lužických popelnicových polí, jejichž destruovaných valů bylo později využito k opevnění předpolí středověkého hradu, jak tomu nasvědčují zbytky kamenného zdiva s rozpadlou maltou na koruně valu v jeho severní a severozápadní části.

Zjišťovací sondáž provedlo archeologické oddělení VÚ v Olomouci v době od 2. do 31. srpna za účasti 30 studentů, a jejím úkolem bylo zjistit původ nápadného terénního zlomu ve svahu severozápadně od hradu, v místech nálezu pozdněbronzových střepeň. Po odstranění křovinatého porostu se objevil nad uvedeným zlomem asi 12 m výše po stráni zbytek zatím nepovšimnuté fortifikace, která vybíhá jako val půlkruhovitě ze straně, k níž se připíná svým severním a jižním koncem. Už podle stupně zachovalosti a podle toho, že vnitřní prostor mezi valem a svahem byl vyplněn volnou kamennou sutí nikterak ještě nezasutou hlinitými nánosy se dalo očekávat, že půjde o středověký objekt.

Středem půlkruhovitého valu byla vedena sonda (délka 30 m, šířka 1 m), jejíž jihovýchodní konec začínal ve stráni nad objektem a severozápadní konec zasahoval pod terénní zlom. Tato spodní část sondy zachytila zbytek destruovaného valu, z něhož se zachovalo množství velikých kamenů (největší byly přes 1 m dlouhé a 40–60 cm široké) v druhotné poloze, jak se po rozpadu opevnění usadily ve svahu. Ve vzdálenosti 5,5 m od severozápadního konce sondy – tedy v místě zlomu – bylo kamenů nejvíce a zdá se, že je možno je považovat za zbytek rozpadlé čelní zdi. Nasvědčuje tomu vrstva tmavší zeminy s uhlíky a ojedinělými mladobronzovými (?) střepy, která respektuje svah a u zmíněného shluku kamenů v hloubce 160 cm pod dnešní úrovní končí. Tato vrstva je pravděpodobně původní povrchová vrstva před valem, která byla po zániku opevnění zavalena destrukcí. V prostoru za terénním zlomem směrem dovnitř hradiska je širší příkopovitá prohlubeň (její dno je v nejhlubších místech asi 120 cm pod dnešní úrovní), která sleduje terénní zlom, jak ukázala čtvercová sonda I/71 (5×5 m) ve vzdálenosti 10 m jihozápadně od sondy zjišťovací. Tato prohlubeň je vyplněna kamenným závalem s velkými balvany při dně a tmavou hlínou s množstvím pozdněbronzového střepeňového materiálu. Prohlubeň nepochybně souvisí s valem, a to tak, že odtud byla získávána zemina potřebná pro stavbu valu. Z toho důvodu můžeme podle jejího obsahu datovat i zaniklý val, jevící se v těchto místech na povrchu už jen jako terénní zlom.

Horní, půlkruhovitě stočený, velmi dobře zachovaný val spočívá na jakémsi šterkovém loži, skýtajícím hlinitému násypu oporu, neboť jinak by se sypká zemina na svahu neudržela. Násyp obsahoval jen velmi málo nálezů: středověké střepy chyběly úplně a z několika ojedinělých pravěkých střepeň stojí za zmínku typický kus bohatě zdobeného lužického osudíčka z pozdněbronzové (slezské) fáze. Uvedené nálezy se však nedají pro datování použít, neboť se do násypu dostaly náhodně. Násyp se na vnitřní straně opírá o kamennou zeď (zachovaná výška 110 cm, tloušťka 90 cm) z lomového kamene bez malty, se spárami vyplněnými světlou hlínou, která tam pronikla z násypu. Základ nemá zeď žádný; její horní nepravidelný okraj je přikrytý asi dvacet centimetrovou vrstvou žluté hlíny z rozjždějíciho se násypu. Část zdi, která byla 1 m širokou sondou zachycena, byla mírně obloukovitě prohnutá, takže můžeme předpokládat, že tato zeď tvoří oporu celému půlkruhovitě stočenému valu. Prostor mezi zdí a svahem je vyplněn kamennou sutí dodnes ještě bez hlinitého nánosu, jejíž původ sice souvisí s fortifikací, ale blíže se zatím nedá určit. Pokud se datování půlkruhovitého valu týká, je zřejmé, že jde o středověkou stavbu. Vyplyvá to z toho, že šterkový násyp, na němž spočívá hlinité jádro valu i opěrná zeď stojí na poměrně tenké (asi 10 cm) vrstvě poněkud tmavěji zbarvené hlíny s pozdněbronzovými střepy a se zlomkem železného nožíku s vyklenutou čepelí, jaké jsou běžné ve stupni HC.

Kromě dlouhé zjišťovací sondy byl prozkoumán zmíněný čtverec I/71, jímž byl zachycen okraj rozpadlého pravěkého valu; jeho vnitřní okraj se dá přibližně stanovit podle polohy velkých balvanů podél příkopovité prohlubně. Další tři čtverce byly založeny dále k jihozápadu v blízkosti lomové stěny, kde se dal předpokládat průběh destruovaného valu. Ve čtvercích se nacházely pozdněbronzové střepy a několik poněkud mladších střepeň. Jako zcela izolovaný nález se ve čtverci III/71 objevil těsně pod povrchem železný klíč, který spolu s větším hranatým vykováním železným hřebem z dlouhé zjišťovací sondy (9 m) jsou jedinými středověkými nálezy na zkoumané ploše.

Uvedené výsledky potvrdily předpoklad, že kopec byl osídlen na konci doby bronzové. Délka osídlení se však zatím nedá stanovit. Množství keramického materiálu naznačuje, že šlo o sídliště trvalejšího rázu, které bylo natolik významné, že ho bylo třeba chránit valem.

Otázka průběhu pravěkého valu, případně rozlohy hradiska z pozdní doby bronzové, musí ještě zůstat otevřená. Zjištěním předsunuté středověké fortifikace mimo hradní areál, z níž se zachoval hlinitý val s opěrnou zdí, sice dostala reálný základ dosud obecně rozšířená představa, že val s hlinitým násypem a s pozůstatky kamenné zdi, který obepíná vrchol kopce, patří k zaniklému středo-

věkému hradu,⁴ ale bez výzkumu se nedá rozhodnout, do jaké míry došlo při budování středověké pevnosti ke zničení zbytků pravěké fortifikace, případně nakolik středověký stavitel použil a zachoval destruované pravěké valy. Jelikož val je na západní, severozápadní a severní straně výborně zachovaný a ve stavu, jaký na pravěkých lokalitách podobného druhu vůbec neznáme, zdá se, že v těchto místech byl vybudován val nový, z něhož se zachoval hlinitý násyp se zbytky kamenného zdiva s maltou a pozůstatky příkopovitých prohlubní na jeho vnitřní straně. Zvláštní pozornosti by si vyžádala brána na severní straně opevněného areálu, neboť zbytky vzájemně se nepatrně překrývajících křídel upomínají na brány některých hradisek s osídlením v pozdní době bronzové (např. Obersko u Loštic, Holý kopec u Buchlovic a „Kopce“ na katastru Horní Lideč). Vzhledem k technické náročnosti považujeme za součást středověkých opevnění hlubokou, uměle ve skále vylámanou strž, znemožňující přístup k valu po hřebeni od severu (vylámaná hornina je složena na skládce níže po svahu, nedaleko brány). Na východní straně je val sice místy značně snížený, ale přesto se dá dobře sledovat až k lesní cestě, která vede do údolí s potokem východně Tepence. Za touto cestou směrem k hradnímu jádru se val od ostatních částí nápadně liší, a to především svojí mohutností, ale i mnohem zaoblenějšími tvary. Důležitá je okolnost, že tento val je od opevnění vlastního hradu oddělen velkou prohlubní (srv. výše). Úkolem dalšího výzkumu bude zjistit, zda by se tato část dala spojit s opevněním pravěkého hradiska, jehož zbytky se na protější jihozápadní straně zachovaly už jenom ve formě terénního zlomu, zatímco středověký obvodový val nahrazovala v tomto místě samostatná předsunutá fortifikace (obloukovitě stočený val s kamennou zdí).

Z ostatních terénních tvarů umělého původu, které se dají na lokalitě zjistit, je kromě tří nedávných geologických šachtic řada nepravidelně rozmístěných prohlubní většinou kruhového nebo oválného půdorysu, vyhloubených zřejmě z různých příčin. Nejnápadnější je zcela pravidelná válcovitá jáma asi uprostřed opevněného prostoru nepochybně starého původu (cisterna?), jak tomu nasvědčuje její zcela zarovnaný okraj beze stop po obvodovém prstenci vybrané zeminy.

Závěrem je třeba upozornit na jediný dodnes kontrolovatelný⁵ starší nález, který vzhledem ke své ojedinělosti a výjimečnosti v celém okolí jistě souvisí s pravěkým osídlením na Tepenci. Ve sbírkách archeologického oddělení VÚO je uložena pod lokalitou Bělkovice „pod Tepencem“ neúplná bronzová jehlice s vázičkovitou hlavicí a s krčkem zdobeným skupinami vodorovných rýh, střídajících se s klikátkou. Jehlice je pokryta jemnou zelenou patinou, která je na dolním nově ohnutém a ulomeném konci seděna. Rozměry: Zachovaná délka 315 mm, průměr hlavičky 19 mm. Jehlice byla zachráněna za bližší neznámých okolností v roce 1910 a do olomouckého muzea byla odevzdána ing. L. Novákem, tehdejším majitelem lomu. Jehlice, která patří k velkým exemplářům z rozhraní BD/HA pochází buď ze zničeného hrobu, anebo pravděpodobněji z depotu.

Poznámky:

¹ V. Burian, Třetí archeologická kampaň na hradě Tepenci (Jívová, okr. Olomouc), Zprávy Vlastivědného ústavu v Olomouci 1971 č. 150, 5 — týž, Výzkum hradu Tepenec (obec Jívová) roku 1970 (okr. Olomouc), Přehled výzkumů 1970, Brno 1971, 67.

² V této souvislosti je zajímavá poloha hradiska na Pfaffenbergu, nyní Kostelecká hora, s doklady pozdněbronzového osídlení u Krnova-Kostelce nad údolím směřujícím na Moravu. Srv. J. Kienel, Die Schellenburg und der Burgberg sowie ihre vorgeschichtlichen Umwallungen, Jägerndorfer Ländchen 8 1934, 14, pozn. 2; L. Jisl, K nejstaršímu osídlení krnovského okresu, Krnovsko 1 1957, 4.

³ Půdorysem i dvěma vrcholy uvnitř téhož opevněného prostoru je blízké hradisko na vrcholu Brda v Chříbech (k. ú. Roštín, okr. Kroměříž). Protáhlý tvar je u podobných hradisek běžný: „Oberské“ u Loštic (k. ú. Lechovice, okr. Šumperk), Holý kopec (k. ú. Buchlovice, okr. Uh. Hradiště) a Čertův kámen (k. ú. Provodov, okr. Gottwaldov).

⁴ E. Prokisch, Das Städtchen Giebau, Hainfeld—Giebau 1941, obr. před str. 41.

⁵ Zcela marné je pátrání po osudu starých náhodných nálezů (dýka a bronzový řetěz), které uvádí G. Wolny, Die Markgrafschaft Mähren, V. Band, Olmützer Kreis, Brünn 1839, 428.

Feststellungsgrabung auf Tepenec (Kataster Jívová, Bez. Olomouc) — vorgeschichtlicher Teil. Bei der Rettungsgrabung der archäologischen Abteilung des Heimatkundlichen Institutes in Olomouc gelang es im Jahre 1971 festzustellen, dass sich in einer Entfernung von ca. 70 m nördlich der mittelalterlichen Burg knapp ober dem tiefen Tal eine bisher unbeachtete mittelalterliche vorgeschobene Fortifikation befindet, von der ein halbkreisförmiger Erdwall mit einer steinernen Stützmauer (ohne Mörtel) auf der Inneseite erhalten blieb, der sich an den natürlichen Hang mit seinem nördlichen und südlichen Ende anschmiegt. Der Raum zwischen dem Wall und dem Abhang ist mit Steinschutt aus der Befestigungswüstung ausgefüllt. Die Erdaufschüttung ruht auf einer Schotterlage, welche das willkürliche Abrutschen des Wallkörpers hangabwärts verhindern sollte. Der halbkreisförmige Wall liegt auf einer verhältnismässig dünnen Kulturschicht mit spätbronzezeitlichen Scherben, in welcher man auch das Bruchstück eines eisernen Messers mit gewölbter Schneide fand, wie diese häufig in Reineckes Stufe HC sind.

Ungefähr 12 m tiefer am Abhang kann man auf der heutigen Oberfläche einen auffallenden Terrainbruch beobachten, in dessen Nähe schon im Jahre 1970 vorgeschichtliche Scherben gefunden wurden. Durch Suchgräben hat man festgestellt, dass der Bruch eigentlich der Überrest eines destruierten vorgeschichtlichen Walles ist, dessen Destruktion im Raume vor dem Wall die Kulturschicht mit spätbronzezeitlichen Scherben verschüttete. Hinter dem Wall (in Richtung in das Burgwallinnere) befand sich eine seichte grabenartige Vertiefung, von duklerer Erde mit spätbronzezeitlichen Scherben gefüllt, welche die Lücken zwischen den Steinen ausfüllte. Grosse Steinblöcke,

welche am Boden der Vertiefung liegen, deuten den Verlauf des zerfallenen Wall es an. Die grabenartige Vertiefung entstand durch den Aushub von Erde, die als Baumaterial für den Wall notwendig war. Mittelalterliche Funde, bis auf einen vereinzelt en Nagel und einen Eisenschlüssel, fehlten in dem untersuchten Raum.

Sofern es den Umfang des vorgeschichtlichen Burgwalles betrifft, bleibt vorläufig die Frage offen, denn ohne weitere Grabungen kann nicht entschieden werden, in welchem Ausmasse die Überreste der vorgeschichtlichen Wälle zerstört wurden, eventuel inwieweit sie die Baumeister der mittelalterlichen Befestigung erneuerten und bei der Befestigung der Vorburg benützten. Indem die Wälle auf westlicher, nordwestlicher und nördlicher Seite, mit Überresten einer Steinmauer mit Mörtel auf der Wallkrone sehr gut erhalten sind und sich also in einem solchen Zustand befinden, welchen wir von prähistorischen Burgwällen nicht kennen, kann man annehmen, dass in diesen Teilen der Wall im Mittelalter neu angehäuft wurde. Mittelalterlichen Ursprunges ist wahrscheinlich auch eine tiefe im Felsen ausgebrochene Schlucht, welche den Zugang zum Wall vom Norden her verhindert. Aufmerksamkeit verdient die Pforte auf der Nordseite, deren nur gering überlappenden Flügel an prähistorische Pforten erinnern. Auf der Ostseite ist der Wall ziemlich abgetragen und in dem letzten, ungefähr 60 m langen Abschnitt, nordöstlich von der mittelalterlichen Burg auffallend mächtig und von abgerundeten Formen, so dass es den Anschein erweckt, dass es sich hier um den Überrest einer prähistorischen Befestigung handeln könnte. Diesem entspricht auch die Tatsache, dass zwar der Wall zur Burgbastion zielt, an diese jedoch nicht anknüpft, wie man dies im Falle eines mittelalterlichen Wall es vorsaussetzen würde, sondern ist im Gegenteil von der Bastion durch eine Vertiefung getrennt, die den Zutritt zur Bastion, welche die Burg von dieser Seite schützt, verhindert. Den Raum nördlich der Burg schützt die bereits in der Einleitung erwähnte halbkreisförmige vorgeschobene Fortifikation.

Der festgestellte spätbronzezeitliche Burgwall am Tepenec, welcher am Rande der Niederen Genkes in einem archäologisch bisher nur wenig bekannten Gebiet liegt, bildet ein Verbindungsglied zwischen dem Obermährischen Talgrund, dessen dichte Besiedlung durch die Träger der Lausitzer Urnenfelderkultur in der jüngeren und späten Bronzezeit bekannt ist und dem gleich intensiv besiedelten Gebiet um Opava und Krnov.²

Von den älteren prähistorischen Funden blieb bis heute nur eine unvollständige grosse bronzene Vasenkopfnadel aus der Wende von Reinecke BD/HA erhalten, welche im Jahre 1910 „unter Tepenec“ geborgen wurde.

NÁLEZ PLATĚNICKÉHO HROBU V KROMĚŘÍŽI (okr. Kroměříž)

JOSEF BLÁHA, Okresní muzeum, Kroměříž
(Tab. 62—63)

Mezi staršími, dosud neinventovanými nálezy v depozitáři Okresního muzea v Kroměříži se nacházel střeponý materiál, k němuž byly známy stručné nálezové okolnosti. Střepony předal do muzea ing. Turek z Kroměříže a nově se podařilo zjistit k nim několik dalších podrobností.

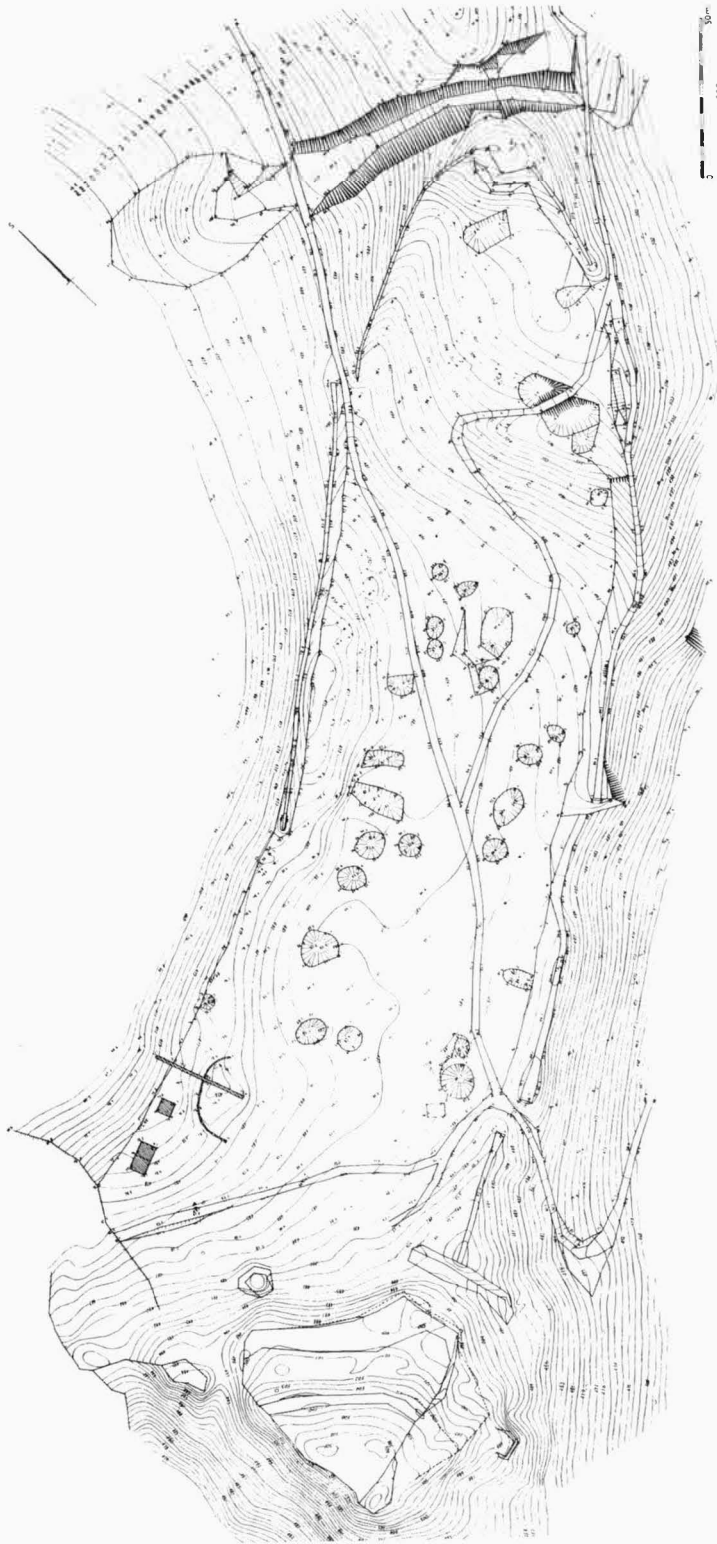
Nález byl učiněn roku 1963 při stavbě rodinného domku v Kroměříži, Kotojedská ul. č. p. 2777 (parc. č. 1002/10). Majitel domku, pan Svatopluk Judas sdělil, že při výkopu základů v hloubce 80—100 cm pod úrovní terénu se objevila ve štěrkovitém podloží zhruba oválná tmavá skvrna o rozměrech asi 150×200 cm. Zlomky nádob, které byly patrný ve výplni zřejmě zahloubeného objektu, vyjmuli rodinní příslušníci. Zcela neporušena zůstala plochá poklička se středovým páskovým uchem, ze střepony bylo možno rekonstruovat řadu nádob (velké, bezuché amfory, visle žlábkované osudí, bezuché hrnky, šálky, mísy a misky). Bez možnosti rekonstrukce zůstaly čtyři střepony ze dna a výdutě baňaté nádoby. Kromě keramiky se zachovaly čtyři zlomky silně korodovaných železných předmětů (větší z nich na tab. 63:8, 9), v jejichž korozi jsou patrný drobné zlomky spálených kostí a menší množství spálených kostí.

Nález platěnického hrobu na Kotojedské ulici rozmnožuje řadu lužických, hrobových i stlišťních nálezů z jv. konce města Kroměříže, jak se o nich zmiňuje J. Nekvasil ve zprávě o posledním podobném nálezu ze sousední Gorkého ulice.¹ Podporuje mj. také předpoklad o existenci tamního rozlehlého pohřebiště z různých stupňů lužické kultury. Také roku 1957 byly nalezeny v bezprostřední blízkosti našeho nálezu — na křižovatce Kotojedské a Gorkého ulice zlomky prstované nádoby (zásobnice) této kultury.²

Poznámky:

¹ J. Nekvasil a J. Coufalík, PV 1967, Brno 1968, 45—46.

² Zprávu o tomto nálezu podává H. Kopřiva, PVM I 1958, Gottwaldov 1959, 172.

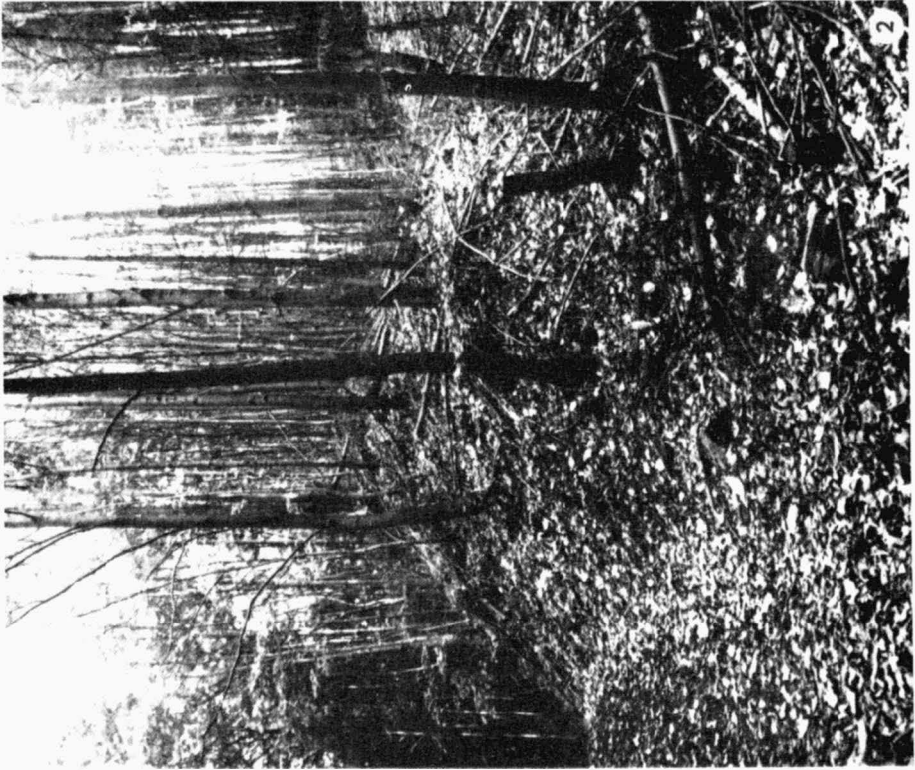
Tab. 57

Tepenec (okr. Olomouc, obec Jívová) Vrstevnicový plán hradiště. — Schichtenlinienplan des Burgwalles.

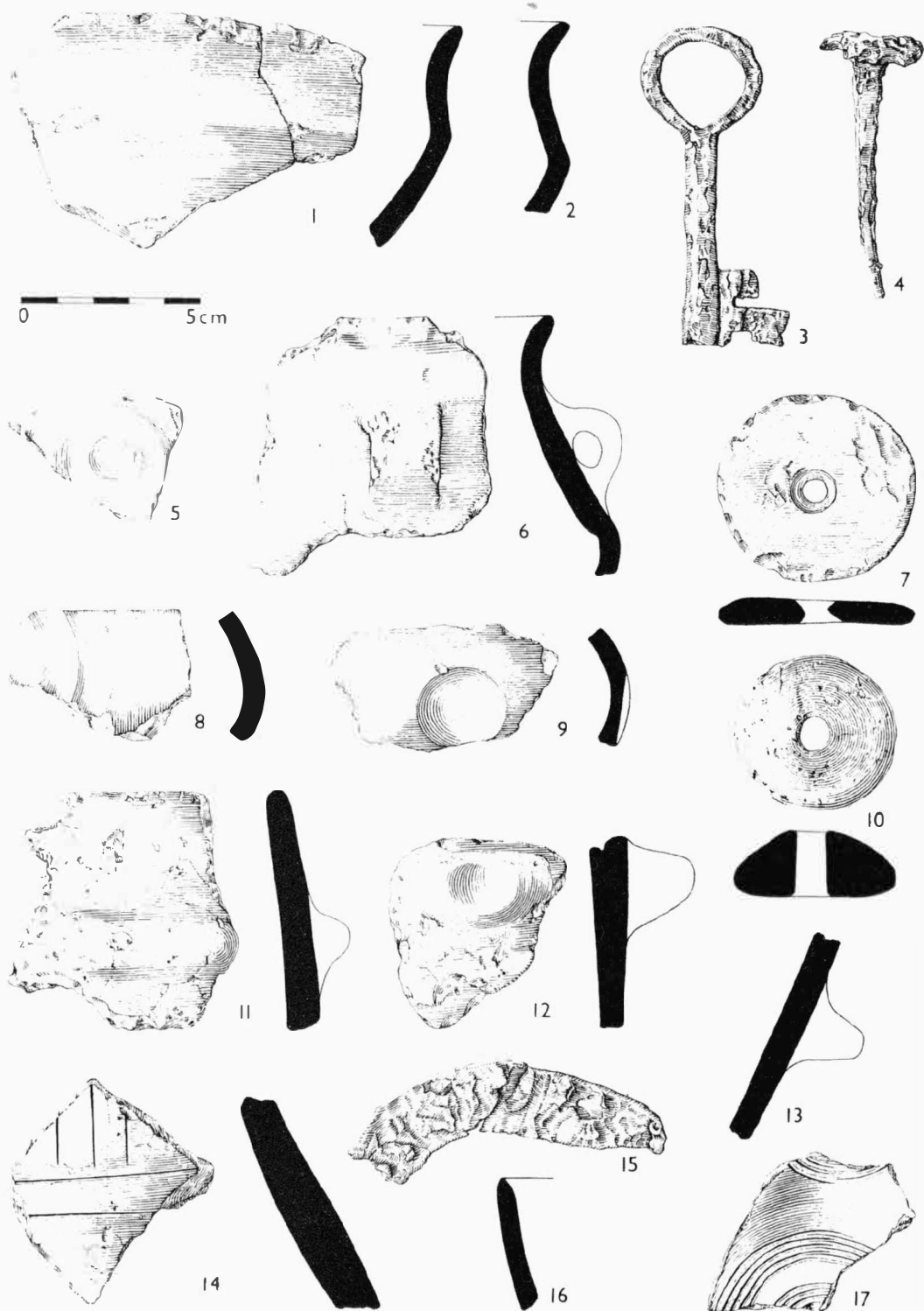
Tab. 58

Tepnec (okr. Olomouc, obec Jívová). Zbytek pravěkého valu, nad ním předsunuté středověké opevnění v jihozápadní části hradiska. — Rest des prähistorischen Walles, oberhalb dieses eine vorgeschobene mittelalterliche Befestigung im südwestlichen Burgwallteil.

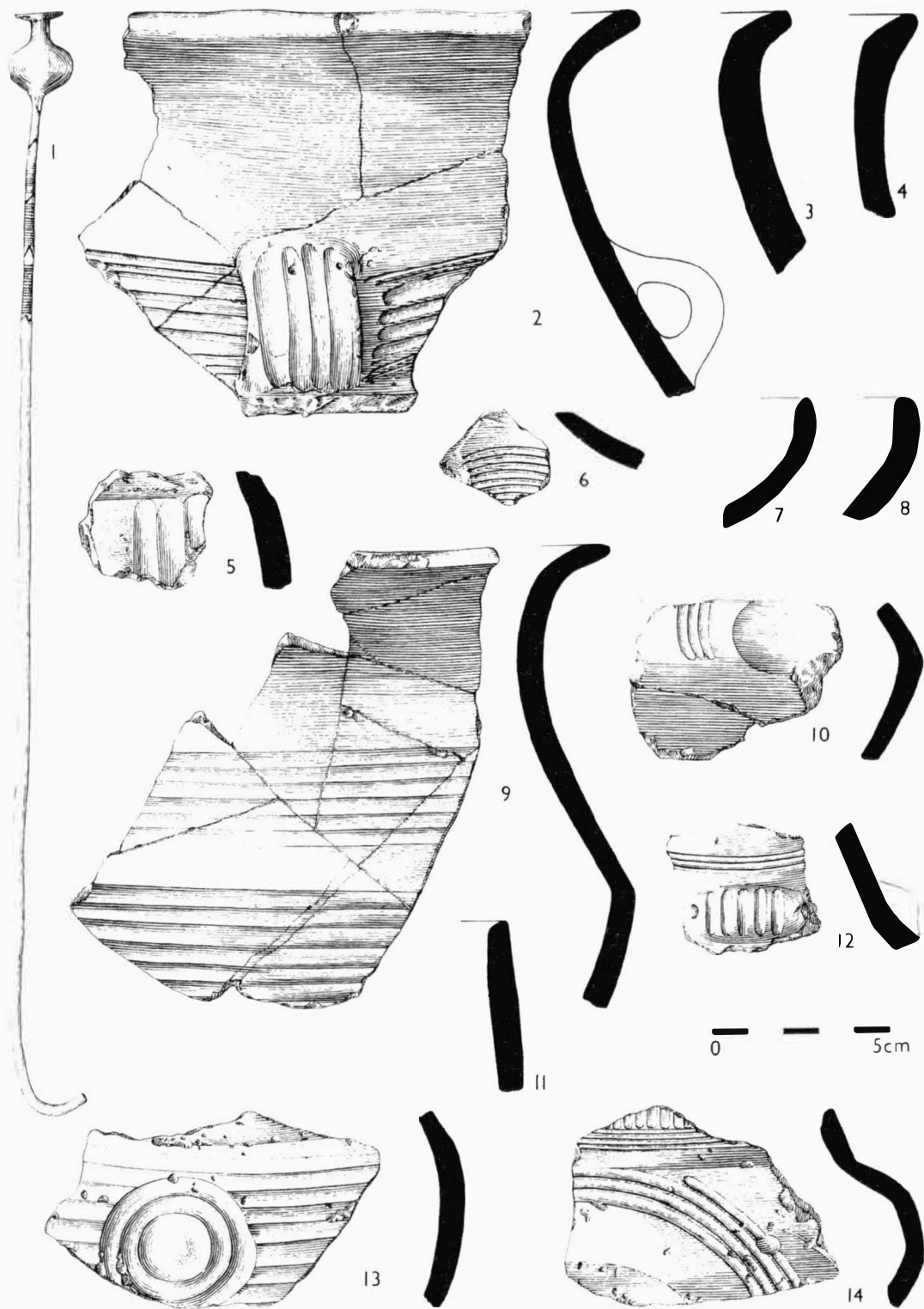
Tab. 59

Tepenec (okr. Olomouc, obec Jivová). 1 strž před valem na severní straně hradiska; 2 val u brány na severní straně hradiska. — 1 Schlucht vor dem Wall auf der Nordseite des Burgwalles; 2 der Wall beim Tor auf der Nordseite des Burgwalles.

Tab. 60

Tepenec (okr. Olomouc, obec Jívová). Výběr nálezů z výzkumů v roce 1971. — Fundauswahl von der Grabung im Jahre 1971.

Tab. 61

Tepenec (okr. Olomouc, obec Jivová). 1 bronzová jehlice uložená ve VÚ Olomouc pod lokalitou Bělkovice „pod Tepencem“; 2–14 výběr nálezů z výzkumu v roce 1971. — 1 Bronzenadel, die im Heimatkundlichen Institut Olomouc unter der Lokalität Bělkovice „unter Tepenec“ deponiert ist; 2–14 Fundauswahl aus der Grabung 1971.

PŘEHLED VÝZKUMŮ 1971

Vydává: Archeologický ústav ČSAV v Brně, sady Osvobození 17/19

Odpovědný redaktor: Akademik Josef Poulík

Redaktoři: Dr. A. Medunová, dr. J. Meduna, dr. J. Říhovský

Překlady: Dr. R. Tichý, E. Tichá

Kresby: Doc. dr. B. Klíma, M. Bálek, S. Janák, A. Životská

Na titulní obálce: Nádobka z eneolitického sídliště v Brně-Lískovci

Tiskem: Grafia, n. p., Brno, provozovna 04, Gottwaldova 21

Vydáno jako rukopis — 450 kusů — neprodejné